

Arrest

nr. 102 551 van 7 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BRACK, die *loco* advocaat P. SCHEIRLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 april 2012, in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 21 september 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 30/04/2012 werd ingediend door: [...], Nationaliteit: Frankrijk ; [...]

om de volgende reden geweigerd :

[...]

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 30/04/2012 (overeenkomstig artikel 40§4, 2° van de wet van 15/12/1980).

Ter staving van haar aanvraag legt zij een Europese ziekteverzekerings kaart voor en bewijzen met betrekking tot het pensioen dat zij ontvangt in Frankrijk (fiscale attesten, stortingsbewijzen, brief uitbetalingsinstantie).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat het maandelijks pensioenbedrag (255,32 euro) lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Mevrouw toont derhalve niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel (art.40 §4, 2° en art.40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Nergens uit het dossier blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke situatie, voldoende in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien met een dergelijk karig bedrag.

Het verblijfsrecht kan aan betrokkene niet worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel, die samen worden behandeld, de schending aan van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de ‘onderzoeksplicht’.

Zij vat in de synthesesemorie deze middelen als volgt samen:

“Doordat De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat concludante slechts een maandelijks pensioenbedrag van € 255.32 heeft en dienvolgens over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf in België ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen.

Terwijl vaststaat dat concludante niet alleen € 255.32 per maand pensioen ontvangt wegens haar eerdere beroepsloopbaan in Frankrijk als werknemer (‘salarie’), maar tevens € 400 pensioen ontvangt wegens haar eerdere tewerkstelling als ‘commerçant’, zodat zij maandelijks € 655.32 pensioeninkomsten genereert.

Haar echtgenoot, de heer [...], ontvangt maandelijks € 450 pensioen en om de drie maanden een toeslag van € 600 als aanvullend pensioen. Zij hebben aldus een gezamenlijk inkomen van ongeveer € 1300 per maand, en huren een bescheiden woning van € 260 per maand.

Bovendien heeft conluante samen met zijn echtgenoot nog een aanzienlijk bedrag spaargeld. Er is een spaarrekening met nummer [...] en ook een spaarrekening met nummer [...].

Het staat onmiskenbaar vast dat conluante voldoende inkomen heeft om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste van het sociale bijstandstelsel te vallen.

[...]

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met de reële financiële draagkracht van conluante;

Terwijl conluante voldoende inkomsten genereert om in haar levensonderhoud te voorzien en tevens met haar echtgenoot een aanzienlijke som spaargeld bezit. Er is aldus geen risico dat conluante ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen.

[...]

Repliek op de opmerkingen van verweerster

Verweerster werpt op dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Welnu, uit hetgeen voorafgaat blijkt onmiskenbaar dat de Raad bevoegd is te oordelen aangezien:

- *de overheid is uitgegaan van onjuiste dan wel gebrekkige feitelijke gegevens. Conluante geniet immers meer inkomsten dan diegene waarmee door verweerster rekening werd gehouden.*
- *de financiële inkomsten van conluante werden niet correct beoordeeld. Conluante geniet meer inkomsten dan diegene waarmee verweerster rekening heeft gehouden.*

Gelet op de gebrekkige feitelijke gegevens en een foutieve beoordeling, kon verweerster niet in alle redelijkheid tot de beslissing komen dat conluante ten laste van het Belgisch socialezekerheidstelsel zou vallen en dienvolgens het grondgebied moet verlaten.

Verweerster meent er zich vanaf te kunnen maken met een verwijzing naar de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen, terwijl een schending van de motiverings-, zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht afdoende bewezen is. Dit is al te gemakkelijk."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.2.2. In zoverre verzoekster betoogt dat de motivering die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing onjuist is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekster diende op 30 april 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op grond van de door verzoekster ter staving van haar aanvraag overgemaakte stukken slechts een maandelijks inkomen uit pensioen van 255,32 euro blijkt en dat dit bedrag lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en op grond hiervan niet blijkt dat verzoekster over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar levensonderhoud te voorzien en om te voorkomen dat zij tijdens haar verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel.

De Raad merkt, wat verzoekster betoog betreft, allereerst op dat zij in het kader van een wettigheidstoetsing geen rekening kan houden met documenten of gegevens die niet ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken of gegevens die verzoekster hem voorheen niet overmaakte en die zij nu aanvoert in of voegt bij haar verzoekschrift. Op grond van de stukken in het door verweerder overgemaakte administratief dossier blijkt niet dat verzoekster wees op het gegeven dat zij en haar echtgenoot slechts een maandelijks huur betalen van 260 euro per maand of dat zij samen nog een aanzienlijk bedrag spaargeld hebben op een tweetal rekeningen. Deze gegevens kunnen niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster geeft wel aan dat verweerder op grond van de door haar in het kader van de aanvraag overgemaakte stukken foutief vaststelde dat zij slechts een maandelijks inkomen uit pensioen van 255,32 euro zou hebben. Zij stelt dat dit enkel het pensioen betreft dat zij ontvangt op basis van haar loopbaan als werknemer, doch dat zij daarnaast ook een pensioen van ongeveer 400 euro ontvangt op grond van haar activiteiten van zelfstandige.

De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoekster steun vindt in de door haar ter ondersteuning van de aanvraag voorgelegde stukken. Zo blijkt uit de door haar op dat ogenblik voorgelegde rekeninguittreksels voor de periodes van 13 februari tot 12 maart 2012 en van 12 maart 2012 tot 12 april 2012 dat zij maandelijks op haar naam zowel het bedrag van 387,15 euro ontving van het ‘*Régime Social des Indépendants*’ als het bedrag van 255,32 euro waarvan sprake in de bestreden beslissing. Ook op grond van het door verzoekster voorgelegde fiscale document betreffende het inkomstenjaar

2010 en het fiscale attest van het '*Régime Social des Indépendants*' voor het inkomstenjaar 2011 betreffende haar pensioen als zelfstandige blijkt dat verzoekster tevens een pensioen ontvangt als zelfstandige. Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, nu er geen rekening werd gehouden met de inkomsten die verzoekster tevens geniet uit een pensioen dat zij ontvangt op basis van haar eerdere zelfstandige activiteit.

Verzoekster merkt verder ook correct op dat zij, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, samenwoont met haar echtgenoot. Er blijkt niet dat met dit gegeven rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl dient te worden aangenomen dat dit gegeven een invloed heeft op de beoordeling van de bestaansmiddelen van verzoekster in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het komt de Raad optredend als annulatierechter niet toe om in de plaats van het bestuur te beoordelen of verzoekster al dan niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op dezelfde grond tevens worden aangenomen. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich niet langer op (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS